

СЕКЦІЯ 1
ПРАВОВЕ, ОСВІТНЄ, НАУКОВЕ ТА ІНФОРМАЦІЙНЕ
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД

ЗНАЧЕННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗУМІННЯ СУТНОСТІ
ДОСТОВІРНИХ ВІДОМОСТЕЙ ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЛЕГІТИМНОСТІ
МАСМЕДІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ І МЕДІАБЕЗПЕКИ
В ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАДАХ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

Бондаренко І.В., здобувачка вищої освіти
Міжнародний класичний університет імені Пуліпа Орлика

Особливого доктринального, проектного законодавчого та іншого прикладного значення для забезпечення легітимності масмедійної діяльності і медіабезпеки в територіальних громадах в умовах воєнного стану набуває розроблене автором [1, с. 105-107; 2, с. 375-378 та ін.] і дещо розвинуте зараз наступне інноваційне розуміння сутності та співвідношення адекватних і неадекватних відомостей та їхнього масмедійного значення :

1. Адекватні відомості, тобто такі, що відповідають фактичним обставинам діяння, події чи явища у цілому або його певної сторони та також можуть бути поділені на: 1.1. Завідомо достовірні відомості, тобто такі, що повною мірою відповідають фактичним обставинам діяння, події або явища в цілому чи його певної сторони та особливості сприйняття, запам'ятовування, зберігання, відтворення та іншої їх передачі певною особою, в т. ч. необхідний життєвий чи спеціальний досвід або відповідна спеціальна чи професійна компетентність, сприяють передачі чи іншому оприлюдненню власне адекватних відомостей. 1.2. Незавідомо достовірні відомості, тобто такі, які повною мірою відповідають фактичним обставинам діяння, події або явища в цілому або його певної сторони та наявні певні недоліки особливостей сприйняття, запам'ятовування, зберігання, відтворення та іншої передачі певною особою, в т.ч. відсутність необхідного життєвого чи спеціального досвіду або відповідної спеціальної чи професійної компетентності, ситуативно не змогли створити перешкоди для висловлювання власне адекватних суджень та/або іншого оприлюднення саме адекватних відомостей.

2. Неадекватні відомості, тобто такі, що не відповідають фактичним обставинам діяння (дії чи бездіяльності окремої людини чи невеликої групи людей), події (дії чи бездіяльності дуже великих груп людей, коли неможливо встановити роль у досягненні загального результату кожного із учасників, наприклад, у процесі війни та ін.) або явища (дія чи бездіяльність сил природи, в т.ч. хижих тварин, які знаходяться в нерегульованих людиною умовах) в цілому чи певній його стороні та можуть бути поділені на : 2.1. Завідомо недостовірні відомості, тобто коли суб'єкт, від якого отримують певні відомості, знає про те, що ці відомості не відповідають повною мірою або частково фактичним обставинам діяння, події чи явища у цілому чи певній його

стороні, але через ті чи інші міркування передає ці відомості як достовірні. 2.2. Незавідомо недостовірні відомості, тобто коли суб'єкт, від якого отримують певні відомості, не знає про те, що ці відомості в силу певних причин (метеорологічних, дистанційних та інших умов сприйняття або особливостей органів чуття даного суб'єкта, сприйняття, запам'ятовування, зберігання, відтворення або іншої передачі ним цих відомостей, у т.ч. внаслідок відсутності необхідного життєвого чи спеціального досвіду або відповідної спеціальної та/чи професійної компетентності), не відповідають повною мірою або частково фактичним обставинам діяння, події чи явища у цілому чи певній його стороні та на час передачі таких відомостей впевнений у тому, що передає достовірні відомості.

На підставі вкладеного є юридично некомпетентним представлення у ч. 1 ст. 34 Конституції України базисного підґрунтя законного здійснення журналістської діяльності та реального забезпечення медіабезпеки у частині так званої «свободи слова», що у цій нормі Основного закону представлена таким чином: «Кожному гарантується право на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань» [3]. Більш правильно і юридично компетентно дану норму Основного закону сформулювати таким чином, щоб вона повною мірою відображала свободу публічного висловлення та іншого оприлюднення лише завідомо достовірних відомостей, сутність яких має формуватися тільки на спеціально створених державних дискусійних майданчиках, де кожний може, дійсно, обґрунтовувати, а не висловлювати голослівно, будь-яку думку щодо певної теми без будь-яких юридичних наслідків. І у разі, якщо така думка буде завідомо недостовірною, її спростувати, при наймі, неофіційно, для себе зможе більшість слухачів, які є психічно здоровими і компетентними по даній темі, а у контексті висловлення опонентами незавідомо недостовірних відомостей – держава на підставі вимог ч. 2 ст. 3 Конституції України, у частині фактично головного обов'язку держави утвердити і забезпечити право кожного представника українського населення на отримання із масмедіазасобів лише завідомо достовірних відомостей [3], має забезпечити подання на цих дискусійних майданчиках якісного обґрунтування тих чи інших причин виникнення у кожному конкретному випадку власне незавідомо недостовірних відомостей.

Список використаних джерел:

1. Кириченко О.А., Бондаренко І.В. Інноваційне розуміння сутності і значимості адекватних і неадекватних відомостей для забезпечення законності журналістської діяльності і медіабезпеки в ОТГ. Сучасна освіта в ОТГ: виклики і перспективи: збірка кращих тез доповідей на Виїзній міжрегіон. наук.-практ. конфер., 9 грудня 2021 р. / за наук. ред. А.А. Кириченка. Миколаїв: МКУ імені Пилипа Орлика; Київ: Видавець Назаров О. А., 2021. С. 105-108.

2. Кириченко О. А., Ткач Ю.Д., Бондаренко І.В. Інновації юриспруденції в забезпеченні журналістської галузі права та медіабезпеки: монографія. Варшава: RS Global Sp.z O.O.; Київ: Видавець Назаров О. А., 2022. 2-ге вид. 1008 с.

3. Конституція України: закон України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141, із змінами, згідно із законом України

ПОВНОВАЖЕННЯ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ У СФЕРІ ДОШКІЛЬНОЇ І СЕРЕДНЬОЇ ОСВІТИ

Васильєв С.В., канд. юрид. наук, доцент
Комунальний заклад «Харківська гуманітарно-педагогічна академія» Харківської обласної ради

Здійснення освітньої діяльності є однією із функцій соціальної держави. Адже рівень і якість освіти відображаються на здатності майбутніх поколінь плідно працювати, опановувати висококваліфіковані професії, створювати інноваційні розробки, брати участь у наукових дослідженнях. Певні повноваження у сфері освіти мають також органи місцевого самоврядування.

Відповідно до ст. 32 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» до повноважень місцевих рад у сфері освіти належить управління закладами освіти, забезпечення здобуття повної загальної середньої освіти, сприяння діяльності дошкільних закладів. Органи місцевого самоврядування повинні забезпечити доступність і безоплатність освіти, здобуття освіти державною мовою, розвиток і вдосконалення мережі освітніх закладів, утримання та здобуття освіти дітьми – сиротами [1]. Вказаний закон закріплює повноваження органів місцевого самоврядування у різних сферах економіки, державного управління та суспільного життя. Водночас, галузеве законодавство також передбачає здійснення певних функцій органами місцевого самоврядування у сфері освіти.

Норми ст. 11 і ст. 13 Закону України «Про освіту» регулюють повноваження органів місцевого самоврядування у галузі дошкільної і повної загальної середньої освіти. Зокрема, до компетенції місцевих рад належить формування і розвитку мережі закладів дошкільної освіти та замовлення підготовки педагогічних працівників. Для забезпечення територіальної доступності повної загальної середньої освіти органи місцевого самоврядування створюють і утримують мережу закладів освіти та їхніх філій, забезпечують підвезення здобувачів освіти до нього і у зворотному напрямку [2]. Отже, основною функцією органів місцевого самоврядування у сфері освіти є формування мережі закладів дошкільної і повної загальної середньої освіти. При чому мережу закладів середньої освіти варто розташувати таким чином, щоб забезпечити доступність і підвезення здобувачів освіти.

Згідно із ч. 2 ст. 19 Закон України «Про дошкільну освіту» органи місцевого самоврядування засновують заклади дошкільної освіти, здійснюють добір, призначення на посади та звільнення з посад керівних кадрів у комунальних закладах дошкільної освіти, забезпечують оздоровлення та харчування дітей у закладах дошкільної освіти [3]. Таким чином, положення вказаного закону уточнюють повноваження місцевих рад та їх виконавчих